

## La majoria d'edat d'Europa

Cal continuar avançant en el reconeixement del paper que té atribuït el Parlament Europeu com a única cambra de representació directa de la ciutadania europea, del seu pes cada vegada més gran en el procediment legislatiu comunitari.

Tot i el paper relativament de segona fila que sovint li ha tocat jugar al llarg de la història comunitària, el Parlament Europeu va fer saber recentment al president de la Comissió Europea, senyor Durão Barroso, que no aprovaria la proposta d'una Comissió que no satisfés les legítimes exigències dels diferents grups polítics, sobretot pel candidat Rocco Buttiglione, proposat per ocupar la cartera de Justícia, Llibertat i Seguretat. El Sr. Buttiglione, en la seva audiència davant del Parlament, es manifestà contra els Drets Fonamentals bàsics en què es basa el sistema democràtic de la Unió Europea. Aquest exercici de responsabilitat i control democràtic del Parlament Europeu va donar mostres d'una millora de l'estat de salut del marc democràtic de la Unió Europea. Tant és així, que era una de les primeres vegades que l'actualitat parlamentària europea passava a primera pàgina i, en aquest cas, Estrasburg es convertia en un focus d'interès important. Però el motiu bé s'ho valia: assistíem a la majoria d'edat d'Europa. I és precisament en aquesta direcció

que hem de continuar avançant: reconeixent el paper que té atribuït el Parlament Europeu com a única cambra de representació directa de la ciutadania europea en la presa de decisions comunitàries; en el seu pes cada vegada més gran en el procediment legislatiu comunitari, i en els objectius de pau, democràcia i benestar al continent.

I és que potser no hauria estat un incompliment de les seves funcions si el Parlament Europeu hagués aprovat una Comissió sense garanties de cooperació interinstitucional? O si s'hagués posat de manifest que els estats continuen regint la política comunitària al marge de la voluntat del Parlament, és a dir, del representant directe de la ciutadania? En el meu entendre això hauria suposat un pas enrere i un fracàs per al procés d'integració europea. Així, en els propers anys, la nova Comissió haurà de decidir en temes tan importants per al futur d'Europa com són: les futures ampliacions a Romania i Bulgària, més tard Croàcia i les negociacions per l'adhesió de Turquia; les perspectives financeres 2007-2013, que marcaran les

prioritats polítiques de la Unió a mitjà termini, i els nous reptes de la història comunitària, la solució dels quals pot acostar la Unió Europea més a una Unió federal, progressista i cohesionada, o a un gran mercat sense govern polític, on el pes de les decisions retorni als estats. I és aquí on el debat que hem obert arran del referèndum de la Constitució europea s'ha de centrar: ¿volem una Europa forta, internacionalment més present, que vetlli i treballi pels drets socials dels ciutadans i ciutadanes? ¿O una Europa dividida en base a arguments nacionals que és incapaç de donar respostes als reptes globals dels nous temps? La resposta és ben clara: volem una Europa forta i unida en la diversitat, que reforci les seves institucions democràtiques, més a prop de la ciutadania, que escolti les necessitats dels diferents territoris i que promogui aliances per satisfer-les, que sigui més transparent en la seva presa de decisions, i que garanteixi els drets de les persones. Precisament ara tenim l'oportunitat de votar una Constitució que no només ens permet avançar en els drets socials, en la democràcia, i

que concedeix al Parlament Europeu la facultat d'elegir el president de la Comissió Europea sinó que, a més, reforça el projecte europeu de pau i d'estabilitat que tan bones pautes de governabilitat pot oferir al món. Certament, com a fruit del consens, el projecte de Constitució no és el reflex de totes les reivindicacions que com a progressistes i com a catalans fariem a Europa. Però, no podem caure en la irresponsabilitat de dir «no» a una Constitució més social, més progressista, més democràtica i més *europeista* que el que tenim ara: el Tractat de Niça. Les alternatives són clares: un Tractat de Niça que ens deixa més en mans dels governs i que resta protagonisme al Parlament Europeu, o una Constitució europea que ens permetrà anar més enllà en l'aprofundiment i la integració d'Europa. Per tot això, encoratjo els catalans i les catalanes a sumar els seus esforços als dels seus representants al Parlament Europeu, per tal de fer reeixir, pel bé del futur de la UE i del progrés dels seus pobles, la construcció d'una Europa més democràtica, donant suport a l'actual projecte de Constitució europea.